

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 10

DESEMBER 1994

30. årg.

Det glade budskap

Da tidens fylde kom, utsendte Gud sin Sønn, født av en kvinne, født under loven, forat han skulle kjøpe dem fri som var under loven, forat vi skulle få barnekår» Gal. 4.4-5.

«En liten sønn av Davids rot, som og er Gud tillike, for våre synders skyld forlot Sitt høye himmerike. Det var ham tungt å tenke på At verden skulle under gå, Det skar ham i hans hjerte; I slik en hjertens kjærlighet Han kom til oss på jorden ned å lindre all vår smerte.» (Brorson)

Tidens fylde

Det Gamle Testamentet's lovhusholdning og alle profetenes løfter ble oppfylt da Jesus kom. Født av en kvinne. Sann Gud og sant menneske, uten jordisk far.

Hebreerbrevets forfatter, som skildrer Det Gamle Testmentet's ofringer på en underlig, fin måte, sier at nå i disse siste dager har Gud talt til oss ved Sønnen. Hebr. 1.1

«Derfor sier han idet han treder

inn i verden: Offer og gave ville du ikke ha, men et legeme laget du for meg». Hebr. 10,5.

«Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss, og vi så hans herlighet.» Joh. 1,14.

Forsoningens himmelske herlighet kom til oss i en person. Den annen Adam. Jesus, vår frelser, hele menneskeslektens stedfortreder og yppersteprest - lot seg føde under loven for å kjøpe dem fri som var under loven.

Guds hellige vrede, lovens forbannelse, rammet Jesus i vårt sted, da han ble en forbannelse for oss. Gal. 3,13. 2. Kor. 5,21.

Lovens åndelige og etiske krav og den gamle pakts ceremoniallov med alle ofringer, bud og forskrifter, oppfylte han med sitt fullkomne liv

og lydighet, sin død og oppstandelse. Ta deg tid til å lese Rom. 3, 21-28.

Korset er en dårskap for verden, men for dem som blir frelst er det en Guds kraft. 1. Kor. 1,18.

Det er skjedd en forsoning. En gang. Det skal aldri gjentas. Alt er ordnet fra Guds side, for alle mennesker til alle tider.

Paulus taler til oss om dette i 2. Kor. 5, 18-21, og om det enkelte menneskets omvendelse og trosforhold - og sier: «La dere forlike med Gud».

For alle - men videre, over alle som tror.

Åtte dager etter Jesu fødsel avlegger Simon et vitnesbyrd, og sier: «Nu har mine øyne sett Din Frelse som du har beredt for alle folks åsyn». Luk. 2. 30 - 31.

Juleevangeliet er ingen sentimen-

tal fortelling om et lite barn i krybben med glorie omkring, som skulle skape en slags julestemning noen dager, men en levende realitet om Menneskesønnen som kom for å frelse det som var fortapt.

Avkristningens dype spor preger vårt kjære folk og fedreland. Det burde være vår nød. Dere som minner Herren om hans løfter, unn dere ingen ro. Esaias 62,6

En liten julehilsen med Brorsons vakre julesang, nr. 620 i Sangboken, v. 1:

«Den fagraste rosa er funni, Ho opp mellom klunger er runni: Vår Jesus, den dyraste blomen, Rann opp av ei ætt under domen.»

Det var for deg og meg.

God Jul 1994

*Hilsen
Reidar Linkjendal*

Ein evangelieforkynnars gjerning

2. Tim. 4, 1-5

Ein evangelieforkynnars er kvar den Gud har kalla til å gå til andre menneske med bodskapen om Guds uranskaklige rikdom i og ved Jesus Kristus. Og som slik er han eit heilagt reiskap, utskilt til tenesta for

Gud. Og slik er han og tildelt og utrusta med dei gåver og eigenskapar som Gud ser naudsynlege for at tenesta skal lukkast. Han står såleis i samfunn med Gud, etterløyst og frigjort, - eit barn og borgar av Guds

rike. Og som vitne har han fått dette opne, åndelege øyra, som «hører kva Anden seier til kyrkjelydane».

Til utrustninga hører også dette at han kan stå åleine med sin bodskap, berre forplikta på Gud. Og ved kvar nådegåva Gud gjev, får han Andens stempel på seg, så han vert merkt av det i sitt syn og si ferd.

Men fordi Gud let dette ljós, som er kunnskapen om Guds herlegdom i Jesus Kristus, lysa i evangelieforkynnarens hjarta på ein serleg måte,

måtte han samstundes syta for at han ikkje tok æra av det. Derfor måtte han gjera evangelieforkynnarren så til inkjes at det vart klårt for han og alle dei andre, at dei gavene han sit inne med, ikkje er menneskeverk, men av Gud. Gud la derfor «skatten» ned i eit «leirkjerald», så det skulle vera klårt at «den rike krafta er av Gud og ikkje av oss». Av den grunn får forkynnaren bry med kjeraldet til alle tider, for verda og kjøtet sitt vesen klebar seg så fast ved det. Det vert ein livslang strid å halda «skatten» usmitta av kjeraldet, så «Guds herlegdom i Jesu Kristi åsyn kunne lysa fram frå oss».

Her er det så viktig at forkynnarren veit kva forhold han står i når han forkynner, og kva det er han har å verka med. Han må finna plassen der Paulus stod: Eg vitnar for Gud og Kristus Jesus, som skal døma levande og døde». Dette syner at forkynnaren, gjennom den bodskap han bringar, har med domen og gje ra. Her ligg forkynnaren sitt store ansvar. For sant vitnemål er berre det som kjem til vitnet gjennom og «ved hans (Guds) openberring». Men så langt det skjer, er tilhøyra ren bunden, og budberaren er fri. Og hender det så at tilhøyraen gjev

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.

Eksp.: Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes til Dag Rune Lid,

5600 Norheimssund, tlf. 56 55 26 72

Gaver til bladet kan sendes kasserer M. Frafjord, tlf. 51 71 06 29. Postgiro 0801.5682133.

Red. Styret i N.L.L. v/Ragnar Opstad, Opstadv. 38,4350 Nærbo. Tlf. 51 43 36 85.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Formann Karl B. Bø
Vistnesven. 13, 4070 Randaberg,
telefon og fax 51 41 87 46

Sekretær Håvar Fjære, Goksjøruta,
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31

Kasserer Margrete Frafjord, 4164 Fogn,
tlf. 51 71 06 29.

Postgiro 0801.5682133. Bankgiro 3204.10.10222

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES, 3160 Stokke

Telefon 33 33 93 98, telefax 33 33 91 40

Bankgiro 2490.45.39496

Postgiro 0825.0771534

Rektor Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

bodskapen rett, er også han fri, - og forkynninga har nådd sitt mål.

Derfor er ikkje kravet til ein forkynnar at han skal vera ein «god talar», men at han skal «tala som Guds ord». Dette bør kristenfolket leggja seg på hjarta, for det er sikkert lettare å verta fanga av det første, og så gløyma det siste.

Dette er mykje viktig, for Guds ord formanar oss til å vera på vakt her: «For det skal koma tider då dei ikkje skal tola den heilsame læra». Det skal altså verta nokon som reiser seg mot evangeliekforkynnaren og det Guds ord han bringar. Og det er ikkje slike som forkastar forkynninga, den vil dei ha, - ja, endå mykje av den. Men dei forkastar det sanningsordet som dømer syndene og frigjer syndarane. Og så velgjer dei forkynnurar i skarevis som «velsignar» dei , slik at dei kan få leva i syndene sine,- og endå ha von om himmelens herlegdom.

I slike tider er det nødvendig at evangeliekforkynnaren er «edru i alle ting», Det vil seia at han ikkje let seg forvilla av tida sin religiøse rus, men får eiga «openberringsande til kunnskap om Kristus». I slik ei tid vil evangeliekforkynnaren få det vondt. Vondt fordi han ser kva den store masse av kristenfolket yndar

å lytta til og innretta livet sitt etter. Og endå verre blir det når han veit kva folket treng å høyra, og så ikkje når dei, for dei sit og vert «kleia i øyro».

Må Gud gjeva oss nåde til å få eiga forkynnurar som kan motverka at me glid inn i ei slik tid her hjå oss. Me treng folk som «i tid og i utid» er villige å «forkynna ordet». Slike som med «alt langmod og all lære» er villige til å ta omkostningane med å «overtyda», for det er ikkje lett der øyra er uvillig til å høyra. Og me treng ikkje mindre slike som vil ta lidinga med å «refsa», for det kostar ofte venskap og æra i slik ei tid. Ja, kristne brør og søstre, lat oss saman be om å få eiga slike forkynnurar som gjennom alt som møter dei, likevel er villige til å fullføra tenesta, - ein evangeliekforkynnars gjerning.

* * *

Stykket er henta frå «krinshelsing» frå 1963 (Meldingsblad for H.S.H. krins av NLM)

Det står ikkje kven som har skrive det, men sekr. Vincent Færevåg var redaktør for bladet.

Red.

En undersøkelse

Av Ole Rolfsnes

Leser du 1. Moseb. 18 og Rom. 4,16, da vil du se at det står at Abraham er far til oss alle. Og en god far har mange gode egenskaper.

I Joh. 8,39 sier Jesus: Var dere Abrahams barn, da gjorde dere Abrahams gjerninger. Jesus var Guds sønn og han gjorde Guds gjerninger. - Han var lik sin Far i alle ting. Guds barn kjennes på at de gjør sin Fars gjerninger.

Vi vil prøve å ta frem litt av Abrahams gjerninger, så får enhver avgjøre om han finner noen av disse gjerninger hos seg selv.

I 1. Moseb. 12, 1 leser vi at Abraham fikk et kall fra Gud. Det kallet førte det med seg at han måtte dra ut fra det folk han bodde blant. Det samme hender alle Abrahams barn også i dag. Den som får et kall fra Gud, kan ikke lenger trives sammen med verdens barn, og Guds ord formaner også til å gå ut fra dem, fra deres guder og måtte å leve livet på.

Til Abraham kom kallet først etter at han hadde stiftet familie. I det stykket var han lik meg- og trolig mange andre. Vi er da i den stilling at vi må finne et sted å bo, bygge et hjem. Om Abraham leser vi at han der bygde et alter for Herren (1. Moseb. 12,7)

Jeg undres på hvor mange av

Abrahams barn det finnes i dag som har bygt et alter for Herren i sitt hjem. Har du? Kanskje du hadde et alter i den første tiden etter du møtte kallet og ble frelst, men nå er det erstattet med fjernsyn og fine møbler. Det fortelles også at husandakter er kommet bort hos de fleste. Er dette sant om deg, da er ditt åndsliv i den aller største fare.

Det neste som fortelles om Abraham, det er at han var en fredsæl mann. Det viste seg da det kom til en trette mellom han og Lott om beite for buskapen (1. Moseb. 13. 8-9). Det hender også i våre dager at vi kan bli uenige om et eller annet. Er vi da lik Abraham, som gikk til naboen for å få det oppgjort? Og avstår vi fra vår rett for fredens skyld, som Abraham gjorde? Skriften sier: Så fremt det er mulig så hold dere på deres side fred med alle mennesker (Rom.12,18). Lott, som valte de beste grasganger ved Sodoma, han er et bilde på mange i dag som velger de best betalte stillinger, selv om de ligger ganske nær Sodoma. Utfallet blir deretter.

Så går vi til 1. Moseb. 18,1. Der satt Abraham i døren til sitt telt på den heteste tid av dagen. Han satt og kjempet med tvil og tro, for nå var det så lenge siden Herren hadde

åpenbart seg med sine løfter, og det så helt håpløst ut med de løfter Gud hadde gitt ham. Sara hadde det ikke lenger på kvinners vis, og da var alt håp ute med Herrens løfte om en sønn og en slekt. Du som er et Abrahams barn i dag, kjenner du til denne kamp, og blir du nedstemt når det er lenge siden Herren åpenbarte sine løfter for deg? Ser du på deg selv og din likegyldighet, og kjenner du til spørsmålet: Kan jeg være et Guds barn? Ser vi ned og betrakter oss selv, da vil det gå oss som Abraham, vi blir nedstemt og kommer i tvil. Men i vers 2 står det at han så opp, og da så han tre menn. Det viser seg at når vi er mest nedstemt, da er Gud ganske nær. Da fikk Abraham løftet fornyet, og han fikk vite hva tid løftet skulle oppfylles. Det er kristenlivets høyeste opplevelser når Gud kommer til oss og fornyer sine løfter for oss.

Abraham var også gjestfri. Han tok imot Guds sendebud, og han gav dem mat og hvile. Skriften sier også at vi ikke må glemme gjestfriheten, for ved den har noen hatt engler til gjester, uten å vite det (Hebr. 13,2)

I den siste tiden jeg reiste, oppdaget jeg at det mange steder var vanskelig om hus for emissären, og enkelte steder måtte de bo på et hotell eller et rom på bedehuset. Ofte skjønte jeg at det var vanskelig for en leder, eller andre, som hadde hug å hyse forkynneren, men som hadde

en ektemake som ikke likte det. Jeg vil bare si til dere som får tilbud om å hyse et Guds sendebud, at det finnes ikke noe som lønner seg så godt. Om du ikke får utbetalt kostgodtgjøelse med en gang, så finnes der andre verdier som er mye mer verd; det vil du se av hva Abraham senere oppnådde.

Abraham gikk til Sara midt på den heteste tid av dagen og ba henne steke kaker. De hadde ikke butikker å springe til da, slik som mange har idag. Her ser vi først at Sara eide den fine lydighet mot sin mann, som Skriften taler om, men vi ser også at Abraham var behjelpeelig med sin kone. Her tror jeg at både menn og kvinner har noe å lære.

Hva oppnådde så Abraham ved dette samvær? Han fikk løftet fornyet, og han fikk vite Guds vilje (vers 17) Han ble stående for Guds ansikt (v.22), og han kom nærmere Gud (v.23). Dette er ikke små ting, og de skulle være verd litt bry.

Disse ting skapte Abraham om til en forbeder. Ingen blir en forbeder uten å komme Gud nær. Her nytter det ikke med formaninger og påbud.

Dette har jeg selv erfart ved å ta imot Guds sendebud. Og det var mitt ønske at det kunne få være med å åpne øynene på en eller annen, så du kunne se hva det vil si å ha engler til gjester.

Våkn opp, du som sover!

(Ef.5.14)

Er det noe vi trenger som Guds folk, så er det vakkelse. De gamle predikantene talte ofte til vakkelse blant de troende, og de troende er også blitt kalt de vakte. Vakkelsen er noe som må vedvare. Det er ikke noe som du blir ført inn i en gang, men det er noe du lever i, om du er en kristen.

En søvnens tid

Det som kjennetegner tiden vi lever i, er den åndelige søvn. I Matteus 25 leser vi: «Da (altså i endetiden) skal himlenes rike være å ligne med ti jomfruer som tok sine lamper og gikk for å møte brudgommen..... men da det drog ut før brudgommen kom, slumret de *alle* inn». Derfor trenger vi å høre Bibelens formning: Våkn opp!

Jesus taler også om når saltet mister sin kraft. Det er også typisk for endetiden og Jesus gjenkomst. Når saltet mister kraften, hva skal det så saltes med, sier Jesus. Det duger ikke til noe uten til å kastes ut og tråkkes ned av menneskene. I lignelsen om klinten og hveten står det at *når folkenesov*, sådde fienden

ugresset. Åndelig søvn er farlig, for da ser en ikke sant på seg selv eller sine omgivelser.

Tidsånden og Antikrists ånd

Nåtidsforkynnelsen taler ikke så mye om tidsånden, men Bibelen taler klart om den. Bibelen beskriver hvordan situasjonen skal være i endetiden. Forførende ånder og djevelske lærdommer kommer som en fare og fristelse for Guds folk for å føre de bort fra Gud. Tidsånden er den åndsretning som florerer i vårt samfunn i dag, og den er preget av Antikrist. Derfor preges vår tid av kravmentalitet, havesyke, nytelsessyke, urenhet og lovløshet, som setter mennesket i sentrum. Det er den sterke forfører som heter Antikrist, som som står bak, og han har etablert seg med sin kraftige virksomhet i kristenheden.

Forfølgelsene i den siste tid skal bli så sterke og så store, at mange skal falle fra troen. Da tror jeg bestemt at det ikke bare er åndsatmosfæren om oss, den også - men det må være noe spesielt som fører med seg Antikrists ånd inn i Guds for-

samling. Hva er det som virker slik at det fører de troende bort fra trossamfunnet og livssamfunnet med Jesus? Det er forkynnelsen og undeholdningsmentaliteten i menigheten.

Det er ingen plass i den kristne forsamling hvor Antikrist er mer interessert i å få plassert seg, enn i Guds sted. Gjennom sin påvirkning plasserer han seg på Det Hellige Sted som har med evangeliets forkynnelse å gjøre. Han plasserer seg der for å forkynne et annet evangelium, og likheten er stor.

Men den som har liv i Gud og blir bevart hos Gud i en våken tilstand, han ser hva som skjer i dag. Han ser omgivelsene rundt seg, og ser at det er en forferdelig kamp om menneskesjelene.

Jeg leste et hefte for mange år siden. Det var skrevet av Olav Valen Sendstad, og hadde tittelen: «Kampanjen om folkesjelen». Det gjaldt først og fremst seksualundervisningen i folkeskolen, og det han skrev om denne utviklingen - det stemmer alt sammen. Det har gått i antikristelig retning, og så har utukten i samfunnet blitt en følge av det. Tidsånden er en fryktelig makt.

Apostelen Johannes sier at Antikrist er allerede nå virksom i blant dere, og det sier han når det gjelder

menigheten i Efesus. Guds Ord sier at denne forfører har liten tid tilbake, og det vet han, derfor utnytter han denne tiden fullt ut.

Forføreren sikter på De Helliges Samfunn. Han unnsrer seg ikke for å angripe noe menneske, den enkelte kristne, hvem han er. Enten han er formann, leder, menig kristen, forstander, prest, biskop etc. Følgene av hans angrep er at mange blir liggende igjen på slagmarken. Dette er forførerens hensikt - å føre sjelene inn i frafallet. Guds Ord taler om at det skal komme et stort frafall. Jeg er ikke i tvil, når jeg ser tidssituasjonen og den åndsatmosfære som omgir oss, at vi allerede er inne i det store frafall.

Hva særpreges tidsånden?

Det er i første rekke forkynnelsen av Guds Ord. Det er ofte ikke det som blir sagt gjennom forkynnelsen som er galt, men det er det som ikke blir sagt. Den moderne tidsånds religiositet forkynner et annet evangelium. Men sluttsummen på dette evangelium er en annen Kristus. Det sier Bibelen. Det samme skjedde med Galatermenigheten. En annen Jesus og et annet evangelium, uten korset. Bare legg merke til det. Man greier seg så godt uten korset og Jesus stedfortredende død på Golgata

for våre synder. De har heller ikke behov for Jesu fullkomne lovoppfyllelse for oss.

Religiøsiteten og Antikrists ånd den skjærer fullstendig utenom alt det som Bibelen taler om forsoningen. Om det i enkelte tilfeller tales om forsoningen, så uteblir omvendelseskravet. Mennesket selv kan gjøre soning, hevdes det. Men det er en villfarelse, som mange mennesker blir inntatt av i den siste tid, og faller bort fra troen. Forsoningen forutsetter at vi bruker Bibelens eget Ord som det står: «Vi ber i Kristi sted: La dere forlike med Gud»! (2. Kor. 5.17)

Mange, mange, mange søkerende mennesker blir forført av denne åndsretningen. Tenk om du og jeg kunne gjøre opp med Gud selv. Hvor overflødig det da var for Jesus å komme. Nei, denne saken måtte Guds egen sønn ordne opp, og han måtte stige ned fra himmelen. Han som kommer ovenfra og er over alle.

Forkynnes den korsfestede?

Hvor mye av kristenheten er knyttet til den korsfestede. Paulus sier at han ikke vil vite noe annet iblant dem enn Jesus Kristus og ham korsfestet. Det må være sentrum i all forkynnelse, selv om nå-

degavene er forskjellige. Det må være utgangspunktet, og det som vi vender tilbake til.

Brorson sier i en sang: «Jeg går i fare hvor jeg går». Han sier mye i den sangen, men han sier også til de troende i samme sangen: «Jeg går til himlen hvor jeg går». Gjennom denne malstrømmen av Antikrists angrep, den forferdelige åndsatmosfære som preger denne tid, går Guds folk på en banet vei.

Og den banede vei fører hjem til himmelen, og det er de rettferdige som går på den veien. Det er de som er frelst fra sin syndeskyld, og som er kommet inn i et forhold til Gud hvor de lever i et nådesamfunn. I en tid da søvnen preger de fleste, holder Herren ved sin Hellige Ånd disse våkne.

Våkn opp du som sover, og stå opp fra de døde! Guds Ord betrakter oss og sier vi er døde i synder og overtredelser, men så har han gjort oss levende med Kristus. Han har dratt oss opp av fordervelsens grav, av det dype dynn, og så har han satt våre føtter på en klippe. Er det ikke forskjell? Jo der er himmelvid forskjell på kristendom og religiøsitet.

Skillene viskes ut

Faren i den siste tid er at skillene mellom kristendom og religiøsitet

er i ferd med å viskes ut. Det kommer av at de fleste bekjennende kristne lever på verdslig vis, for med denne hensikt å vinne verden. Det er om å gjøre å bli så lik verden som mulig, for å vinne verden. Du har hørt disse røstene. Den røsten kommer ikke fra Gud!

Det er om å gjøre å være så ulik verden som mulig, og det skal du ikke anstrenges deg for. Du skal bare bli i det du har tatt imot. I syndenes forlatelse, i troen på Jesus - da skal du være så ulik verden som det går an å være. Da skal du være en dom for verden, også med ditt liv. Dersom et kristent menneske kommer i den situasjon at det ikke er noe forskjell på ham og den uomvendte, så er dommen over den uomvendte tatt bort. Du fører ikke med deg noen dom over uguadeligheten lenger. Da er skillet visket ut, og du er falt i åndelig søvn.

Har dere hørt : Vi må bli ett! Det må ikke være noe skille mellom bekjennende kristne. Alle kristne er jo ett, og det er ganske sant. Men hvorfor skal vi kjempe for en enhet som allerede er der. Alle kristne er ett i troen på Kristus enten de hører til den ene eller andre misjonen.

Religionsblanderiets ytterste konsekvens har det for seg at det finnes den samme Gud innen alle

religioner. Det er ingen fare med enten man hører til her eller der. Til syvende og sist har vi den samme Gud, vi må bare bli enige, slik at vi kan stå sammen. Nei, sier Guds Ord.

Det står i Det Gamle Testamente at Israels folk var et utskilt folk. Gud hadde valgt sitt folk ut fra alle andre folk. Kristenfolket er et utskilt folk. Det er noen som Gud har tatt vare på, og så er han nidkjær for at disse ikke skal blande seg med verden. Den dagen det skjer at en kristen blander seg med verden og blir lik verden og tjener på samme vis som verden gjør, da forsvinner saltet som smørter de åpne syndesår.

Alt blandes sammen

Religionsblanderiet i Det Gamle Testamente var fryktelig. Vi kan lese om det mange steder. Men det mest hjerteskjærende er å lese om kong Akab og Jesabel, som etablerte seg i Samaria, der profeten Elias hadde sitt hjemsted og virkefelt. Det er grusomt å lese hvordan Jesabel satte alt inn på å få dette med religionsblanderiet inn i Israelsfolket. Hun var en forløper for Antikrist, og hadde til hensikt å forføre folket og få sjelene inn under sin innflytelse.

Er ikke det typisk? - Få bort de som forkynner slik at det blir til

dom for menneskene. Få bort disse predikantene som forkynner slik at folk blir syndere. Vi må da være kjærlige mot folk, vi kan ikke forkynne slik at folk blir dømt - de som bekjenner seg som kristne. Langt i fra!

Nei, skriften taler ikke slik. Den taler om kjærlighet til sannheten. Det må du merke deg. Kjærligheten i Guds Ord er alltid knyttet til sannheten. Det var mange som falt på Akab sin tid, det var mye av Israels folk som ble forført. Mange falt bort fra troen, og mange led skibbrudd på sin tro, og etter andre kom inn under innflytelse av Akab og Jesabel.

Disse sjelene mistet all selvstendighet. Når du kommer inn under sterke menneskers innflytelse, er det som roret blir tatt i fra deg. Du seiler ganske vilt omkring. Slik var det med de mange i Israelsfolket, og de var snart i tilbedelse i Guds hus, snart i tempelbygningen til Akab og Jesabel. Det som særpreget denne forferdelige atmosfæren i Israel og Samaria, var utuktens ånd.

Det er ikke noe nytt det vi opplever i dag angående homofili og abort. De sodomittiske tilstander har gjentatt seg gjennom historien. Det var synder som florerte spesielt på Akab og Jesabels tid, og på Lots og

Abrahams tid i Sodoma. Frafall er ikke noe nytt, men det kommer sterkere til synne i den siste tiden før Jesus kommer igjen. Dersom den rettferdige vanskelig blir frelst, hvordan skal det da gå den ugodelige og synderen.

Det er vanskelig å bli frelst, og omkostninger med å bli bevart. I Guds Ords lys blir du blottet for det du er, og dømt for dine synder. Du ser ting i livet ditt som du må ta avstand fra, når fornyelsen kommer. Du må skilles fra verden, og din gamle natur må korsfestes, for det er så lett å bli inntatt av synden. Djævelen bruker alle midler for å forføre deg og meg. Ikke minst den forferdelige åndsatmosfæren, med de gjentatte fristelsene, og hans glødende piler mot samvittigheten igjen og igjen. Slik arbeider den onde år etter år for å forføre. Satan kjenner dine svake sider bedre enn du selv, og så angriper han så skrekkelig der.

Er du våken?

I denne søvnens tid i Israel var det en mann som hette Elias. Han var våken. Er det ikke velsignet godt at Gud sender oss noen i vår vei til å forkynne Ordet, slik at synden blir avslørt, og vi får se det slik Gud ser det. Elias så forførelsen, og

uten å tenke over de veldige konsekvensene hans budskap kunne få, holdt han fram Guds Ord, så Båalprofetene gikk til grunne. Han vekket sitt folk, selv om han etterpå gjemte seg i frykt, og Gud måtte kalle han fram fra gjemselen.

Elias var et redskap fra Herren. Han hadde en nådegave, og denne fikk han bruke til oppvåkning og vekkelse blant Guds folk. Han som trodde han var alene, fikk høre at det ennå var 7000 igjen som ikke hadde bøyd kne for Båal. Det er også mange i Norge, får vi tro, som ikke har bøyd kne for Antikrist. De ser trengselen som de kristne må gjennom leve i denne tid, og så sukker de: Du må reise opp vitner Gud, du må sende oss vekkelse og fornyelse, ellers dør vi!

Det er mye nød og armod hos Guds folk på alle vis, men allikevel er det et renset folk. Det er et folk som Herren har velbehag i for Jesu skyld. Tenk å få tilhøre dette folk!

Å miste sitt åndelige syn

Det var en tid i Israel da ypperste-presten Eli tjente i Guds tempel i Silo. Da står det om Eli at han ble matt i øynene. Han så dårlig. Årsaken til at han var kommet i den stilling at han var blitt åndelig blind, var at han begynte å gi synden rom.

Han hadde to sønner som drev avgudsdyrkelse, og de levde også i utukt, uten at Eli hadde noe som helst straffeord fra Herren å forkynne dem. Han lot dem bare fortsette, uten å uroe deres samvittigheter. Så mistet han sitt åndelige syn, og Gud måtte reise opp gutten Samuel.

Denne Samuel var sønnen til Hanna. Hun hadde ropt til Gud i sin nød og sagt: - Du ser hvor elendig det er med Israelsfolket. Dersom du ikke oppreiser noen nye som kan føre denne arven videre, slik at Guds folk kan bli bevart i samfunn med deg, så dør de i sine synder.

Så gav Herren henne sønnen Samuel, som svar på bønn, men han fikk det ikke lett han heller. Det var han som salvet kong Saul til konge, den kongen som det står om noe senere, at han forherdet seg mot Gud. Hva bestod så Sauls forherdelse i? Den bestod i at han gav synden rom. Da mistet han sitt åndelige syn.

Der synden går inn, må Den Hellige Ånd ut. Ta deg i vare for synden, min venn. Frafallet og synden får alltid uhyggelige følger. Synden fører med seg en evig fortapelse. Det er forferdelig å tenke på at det står: Guds Ånd forlot Saul. Guds Ånd skulle vel ikke ha forlatt deg eller meg, slik at vi har gudfryktighets skinn, men fornekter dens kraft?

Du har vel ikke latt Satan få så innpass hos deg at du er begynt å tjene ham hemmelig? Det er nemlig mange som i den siste tid blir forført av Satan på en slik måte at de lever i hemmelige synder. Det er det verste av alt. Ta deg i vare!

Jeg traff en kristen mann for mange år siden. Jeg tror han levde med Herren, men han fortalte: - Jeg kom ut i arbeidslivet, jeg hadde kone og barn. På arbeidsplassen hvor jeg var, lå det slengt noen kulørte blader, og jeg begynte å lese i disse bladene, og det var som de inntok meg fullstendig. Det var pornoblader, og det var som jeg ble forgjort.

Våkn opp!

Det er åndsmakter som vil forføre Guds folk. De vil føre den enkelte av oss i den evige fortapelse om vi ikke blir reddet. Vi må ha et oppgjør med synden! Det går ikke an å leve i et ekteskapelig forhold, dersom man er forlovet eller i følge. Nei, det er synd som må fram i lyset.

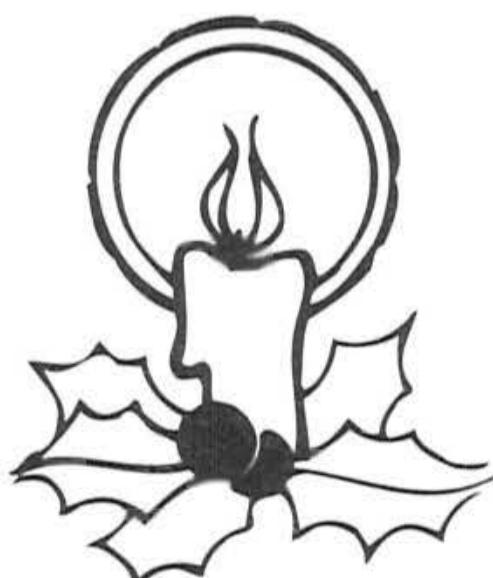
Nå står de fram i all frekkhet i radio, TV etc. og bekjenner at de er homofile par. Guds ord dømmer dette som synd. Gud kan enda frelse noen, og blir slike mennesker frelst, så kan de ikke lenger fortsette i synden. Her er en åndsatsmosfære som er så sterk, og denne åndsatsmosfære

er i ferd med å forføre mange blant Guds folk. Våkn opp!

Samuel var våken. Han var også våken da han salvet David til konge i stedet for Saul. Gud hadde utvalgt seg en liten, ubetydelig person, som ingen tenkte at Gud kunne bruke. Det er det som ingenting er, Gud bruker. Lever vi her, da får du og jeg vokse nedover i oss selv, men da kan Herren holde oss våkne og bruke oss den korte tiden vi er her.

«Min Jesus, er jeg en av dem, Vil du meg kalle din? Står jeg for deg som hine fem lys i lampen min? Å, la meg ei til hvile gå Før derom jeg kan visshet få, Før du kan få det svar av meg: Du vet jeg elsker deg»!

Reidar Linkjendal

Vi må gå inn i Guds rike gjennom mange trengsler

(Ap. gj. 14.22)

Det er den veg som alle Guds barn har fått gå gjennom livet. Men jo eldre en blir, jo mer nåde en får, og jo mer en blir betrodd, desto større blir de prøvelser som følger med.

En David, en Peter faller i de groveste synder. Der lar han onde mennesker, ulykker og langvarige anfektelser forstyrre den timelige velferd for en kristen. Slik gikk det Job. Her gir han sin venn Abraham befaling om å ofre det barn han hadde fått ved et under, løftenes sønn, Isak, sin fars største glede. Der lar han Israels kjæreste sønn, Josef, som han hadde slike forhåpninger til, selges og føres bort som en slave til et fremmed land. Her lar han en Paulus flere ganger be om forløsning og få avslag. Der lar han en Johannes, «Brudgommens venn», «den største som var født av en kvinne», nest Guds sønn, sitte som om han var helt forlatt, i fengslet hos Herodes. Der blir han til slutt, som på spøk, drept på en forferdelig måte. Han får ikke engang lov til åprise Guds kraft med sin tro og frimodighet for en flokk tilskuere. Nei, her het det bare: «Gi meg Johannes hode på et fat!»

Her må en innrømme at det for-

langes tro uten å se. Nå kunne ingen se at Johannes var Guds øyestein og at han lå Guds hjerte nær. Ingen kunne nå se at han var den nærmeste venn til Guds Sønn på jorden, og at Gud omfattet ham med en spesiell kjærighet. Nå var sannelig Guds kjærighet dypt skjult.

Men på denne måten pleier Gud å handle med dem som han elsker mest, dem som han har betrodd mest og dem som han mest vil helligjøre. Overfor dem stiller han seg som om han slett ikke ville vite av dem. Han lar allslags nød og sorg ramme dem. Deres egne synder og skrøpeligheter får plage dem, og verden og djevelen får anfekte dem. Og når de så flyr til Gud, som er deres eneste trøst og hjelper, lar han i lange tider som om han ikke ville høre dem. Og det som er vondt blir verre og verre.

Da kunne nok de kjære Guds barn bli engstelige og mene seg forlatt av Gud for bestandig for sine synders skyld. Da klager mannen etter Guds hjerte bittert: «Han bygget en mur mot meg og omringet meg med bitterhet og møye. Han tilmurte mine veier med hogne steiner, mine stier gjorde han krokete - om jeg

enn ropte og skrek, lukket han til for min bønn.»

Daniel hadde fått det vitnesbyrd fra Gud ved en engel: «Du er såre elsket». Men han hadde vært seks dager og seks netter i løvehulen, da Herren endelig sendte mat til ham. Da blir han forundret over at Gud enda ikke hadde glemt ham. For han roper: «Du har kommet meg ihu, o Gud!»

Men trenger vi flere eskempler? Han som har gått foran i alt, Guds enbårne, elskede Sønn, roper jo i sin dypeste nød: «Min Gud! Min Gud! Hvorfor har du forlatt meg? Langt borte fra min frelse er min klages ord.»

Når alle Guds hellige har kvidd seg på denne måten og likevel i alt dette stått i den aller høyeste nåde hos Herren, skulle da ikke vi også være rede til å gå den samme vei?

Den tro som ikke prøves og anfektes, er sannelig ingen levende tro. «Er dere uten tukt, da er dere uekte barn og ikke sønner.» Hver sann kristen skal i det minste anfektes av sine egne synder, så han har vanskelig for å tro Guds nåde. Siden skal også djevelen og verden anfekte ham på alle kanter. Han får ikke mye ro på jorden. Som Prætorius sier så sterkt: «Hver kristen må først ha en djevel, siden en Judas, derpå en Kaifas og Pilatus. Og han må la seg hudstryke like til blodet. Når den ene vender seg bort, må to an-

dre ta fatt. Og når de slutter, må fire innfinne seg, den ene verre enn den andre. Og slik framover til lidelsen har nådd sitt mål. Jo helligere kristen, desto større martyr. En from kristen må ofte smake alt det som er bittert i verden og ikke ha eneste som kan trøste.»

Og grunnen til denne underlige styremåte er at Herren Gud ikke har funnet noen bedre midler til å døde vår gamle Adam med. Gud vil kvele det adamittiske sinn hos oss, det sinn som alltid vil se, forstå, holde rekning med Herren og dømme over hans domme. Og Gud vil virke den sanne tro i oss og øve oss i den. Derfor har han latt alt det onde som kom med Adams fall, være igjen hos oss på jorden. Og derfor har han latt hele denne syndflod, all den indre fordervelse, og en skare av onde ånder, som virker på våre sanser, plage et hjerte som ville være hellig og rent, åndelig og fylt av himmelen.

Dertil kommer at en vakt sjels hjerte er den ømfintligste og mest forsakte ting på jorden, hvor et sandkorn og et vindpust volder smerte. Og da kan en lett forestille seg hvordan en kristens liv må være oppfylt av bitre følelser, bekymringer og anfektelser. De omgir de troende som tykke, svarte skyer.

C.O.Rosenius

« -- idet vi ser på troens opphavsmann og fullender, Jesus --!»

Hebr. 12,2

Denne formaning er sagt til oss i forbindelse med vår kamp mot synden.

Vi skal avlegge alt som tynger og synden som henger så fast ved oss, og med tålmodighet løpe i den kamp som er oss foresatt, idet vi ser på troens opphavsmann og fullender, Jesus!

Det et menneske ser på og mottar inntrykk av, kommer til å prege det. Ser vi noe stygt, blir vi stygge. Ser vi noe vakkert og godt, virker det godt på oss. Ser vi på Jesus, kommer han til å få innflytelse over oss.

Mange glemmer det i kampen mot synden. De ber Gud om kraft, og er klar over at de ikke kan noe ved egen kraft, men lider allikevel stadig nederlag overfor bestemte synder og fristelser.

Når fristelsen kommer, retter de blikket på den eller på seg selv, riktig nok i den mening å seire ved å be Gud om kraft. Men det resulterer bare i at midt i all deres bønn, blir fristelsene sterkere, og det ender med nederlag.

En slik kamp er dømt til å mislyk-

kes, fordi en i kampen mot synden ikke gjør det som Gud ber oss om å gjøre. Han ber oss jo om å rette blikket på Jesus.

For å gjøre det, må jeg rette blikket på det som Guds ord sier om ham; for det er bare der vi kan se Jesus, Du kan ikke se ham i din fantasi eller i dine egne tanker om ham. Hva ser du om Jesus i Ordet?

Du ser en som har seiret for deg på Golgata kors. Der på korset ble du korsfestet med Kristus, fordi én er død for alle, og derfor er de alle døde. På korset seiret Jesus over den synd som du ligger under for i dag. Og dette gjelder for Gud som om du selv hadde seiret over den. På korset gjorde Jesus deg fri. Dette skal du se på i fristelsens stund!

Du seirer ved å ta din tilflukt til Jesus seier!

*Øivind Andersen
fra «Ved kilden »*